

ลักษณะการแพร่กระจายของเชื้อ เป็นไปได้ 3 ทาง คือ

1. การแพร่กระจายระหว่างสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง

เชื้อจะพบในอุจจาระของสัตว์ที่ติดเชื้อมาแล้วนาน 7-14 วัน หรือ มากกว่า 14 สัปดาห์ เชื้อชอบสิ่งแวดล้อมที่มีความชื้น และอุณหภูมิต่ำ จะสามารถเพิ่มจำนวนได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในปุ๋ยคอก การแพร่กระจายระหว่างฟาร์ม เกิดจากการเดินเข้าออกในฟาร์ม โดยไม่ล้างเท้าและรองเท้าด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อนกป่า โดยเฉพาะนกเป็ดน้ำ เป็นตัวแพร่เชื้อที่ต้องระวังเช่นกัน นอกจากนี้เชื้ออาจพบเชือบนเปลือกไข่ได้ ทั้งชั้นนอกและชั้นใน ซึ่งอาจแพร่เชื้อระหว่างการนำเข้าไปยังตู้ฟักการฟักของลมไม่สามารถแพร่กระจายเชื้อไปยังฟาร์มอื่นได้ ส่วนใหญ่การแพร่เชื้อระหว่างฟาร์มเกิดจากการเคลื่อนย้ายรถ คน เครื่องมืออุปกรณ์ระหว่างฟาร์ม นอกจากนี้ แมลงวัน หนู และสัตว์ฟันแทะอื่นๆ ก็อยู่ในข่ายน่าสงสัยว่าจะแพร่เชื้อได้หรือไม่

2. การแพร่กระจายระหว่างสัตว์ปีก

การแพร่โรคระหว่างสัตว์ปีกหรือในฝูงสัตว์ปีก มักพบผ่านทางเดินหายใจ โดยเชื้อซึ่งมาจากน้ำคัดหลั่งของสัตว์ที่เป็นโรค จะฟุ้งกระจายในอากาศ นอกจากนี้ยังมาจากการสัมผัสอุจจาระสัตว์ป่วย

3. กระจายโรคจากสัตว์สู่คน

มนุษย์สามารถได้รับเชื้อผ่านทางเดินหายใจ ทางปาก บาดแผลผิวหนังและเยื่อเมือกต่างๆ ซึ่งเชื้อมักจะปนเปื้อนมากับอุจจาระ น้ำคัดหลั่งของสัตว์ป่วย กลุ่มเสี่ยงได้แก่คนที่ทำงานในฟาร์ม คนเชือดไก่ คนเลี้ยงสัตว์ปีก คนที่เดินผ่านตลาดซื้อขายสัตว์ปีก คนที่สัมผัสเนื้อสัตว์ปีกที่ปนเปื้อน คนที่สัมผัสไข่ไก่ที่ปนเปื้อนเชื้อ สามารถได้รับเชื้อเข้าสู่ร่างกาย

ด้วยความปรารถนาดีจาก

234 หมู่ที่ 2 ต.แม่ฟ้า อ.พญาเม็งราย จ.เชียงราย 57290

โทรศัพท์: 053672033

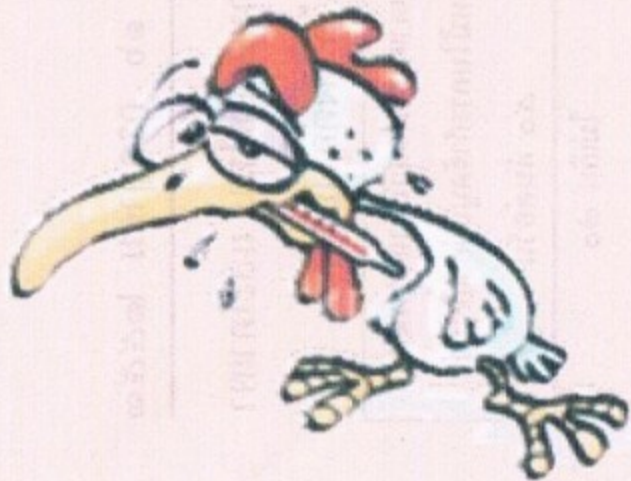
โทรสาร: 053-672072

อีเมล: someone@example.com

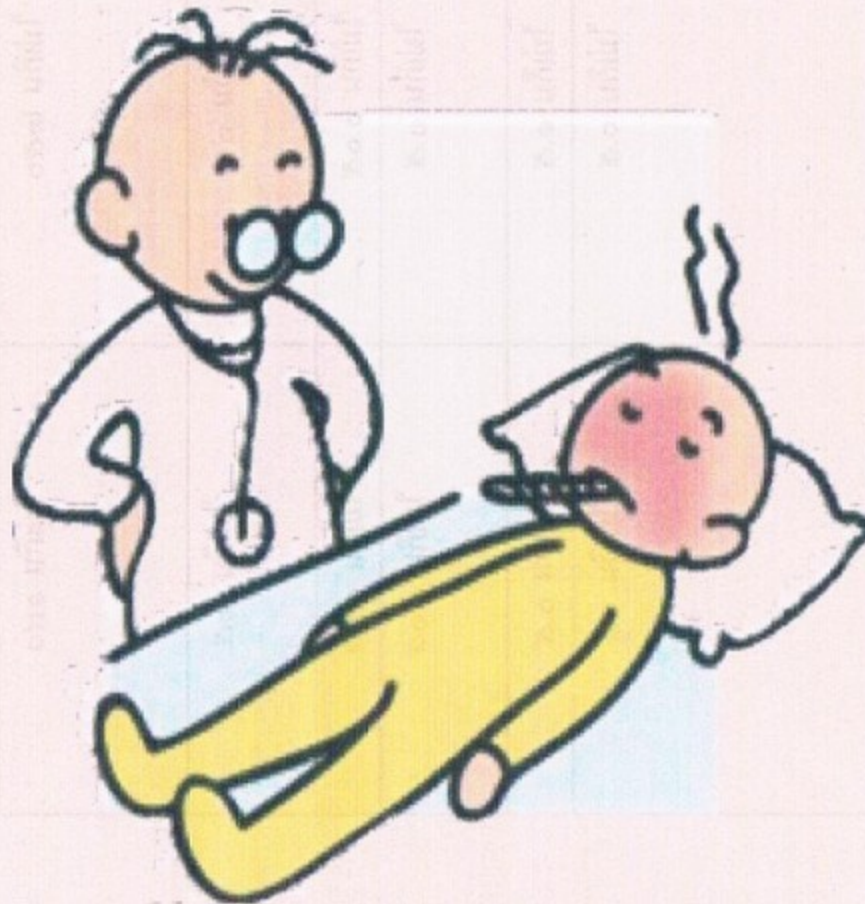
โรคไข้หวัดนก

โรคไข้หวัดนกเป็นโรคติดต่อของสัตว์ประเภทนก ตามปกติโรคนี้ติดต่อมายังคนได้ไม่มากนัก แต่คนที่สัมผัสใกล้ชิดกับสัตว์ที่เป็นโรคอาจติดเชื้อได้ โรคไข้หวัดนกมีรายงานการเกิดโรคในคนเป็นครั้งแรกในปี 2540 เมื่อเกิดโรคระบาดของสัตว์ปีกในฮ่องกง โรคไข้หวัดนกเกิดจากเชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่บางสายพันธุ์ที่พบในนก ซึ่งเป็นแหล่งรังโรคในธรรมชาติ โรคอาจแพร่มายังสัตว์ปีกในฟาร์ม คนติดโรคได้โดยการสัมผัสกับสัตว์ปีกที่ป่วยหรือตาย เชื้อที่อยู่ในน้ำมูก น้ำลาย และมูลของสัตว์ป่วย อาจติดมากับมือ และเข้าสู่ร่างกายทางเยื่อเมือกของจมูกและตา ทำให้เกิดโรคคล้ายไข้หวัดใหญ่ มีระยะฟักตัว ซึ่งหมายถึง ตั้งแต่ผู้ป่วยได้รับเชื้อ จนกระทั่งมีอาการ โดยส่วนใหญ่ประมาณ 2 ถึง 8 วัน (เฉลี่ย 4 วัน) โรคไข้หวัดนกเกิดจากเชื้อไวรัส อยู่ใน family Orthomyxoviridae, genus Influenzavirus)

ลักษณะอาการผู้ป่วยโรคไข้หวัดนก

ผู้ป่วยจะมีอาการ ไข้สูง หนาวสั่น ปวดศีรษะ ปวดเมื่อย กล้ามเนื้อ อ่อนเพลีย เจ็บคอ ไอ ผู้ป่วยที่เป็นเด็กเล็ก ผู้สูงอายุ หรือผู้ที่มีโรคประจำตัว ผู้ป่วยที่มีภูมิคุ้มกันของร่างกายไม่ดี มักมีอาการรุนแรงได้ โดยจะมีอาการหอบ หายใจลำบาก เนื่องจากปอดอักเสบรุนแรง ผู้ที่มีความเสี่ยงต่อโรคไข้หวัดนก ได้แก่ ผู้ที่ทำงานในฟาร์มสัตว์ปีก ผู้ที่ฆ่าหรือชำแหละสัตว์ปีก ในพื้นที่ที่เกิดโรค ไข้หวัดนกระบาด และชาวบ้านซึ่งสัมผัสสัตว์ปีกที่ป่วยซึ่งเลี้ยงไว้ตามบ้าน หรือพักอาศัยในหมู่บ้านที่มีสัตว์ปีกป่วยหรือตายผิดปกติ

อาการของสัตว์ป่วย ท่านสามารถสังเกตได้ดังนี้ สัตว์ปีกส่วนใหญ่จะตายอย่างปัจจุบันทันด่วน จนไม่สามารถสังเกตอาการได้ สัตว์ปีกที่ป่วยจะมีน้ำมูก ไอจาม หลอดลมอักเสบ ผอมแห้ง เบื่ออาหาร ท้องเสีย ไข้ลด ไข้นิม ไข้มีรูปร่างผิดปกติ เหนียงบวม หงอนบวม หน้าบวม เปลือกตาบวม ขอบบวม หลอดลมบวม น้ำ มีจุดเลือดออกสีแดงคล้ำ บริเวณ เหนียง หงอน และขา ของสัตว์ปีก การเคลื่อนไหวผิดปกติ อาจมีอาการชักกระตุก

การติดต่อของเชื้อ

เชื้อจะอยู่ในส่วนของลำไส้ของสัตว์ปีกเป็นส่วนใหญ่ และพบได้ในระบบทางเดินหายใจของสัตว์ปีก เชื้อไวรัสไข้หวัดนกแพร่กระจายออกมากับอุจจาระ น้ำมูก สิ่งคัดหลั่งอื่นๆ ปนเปื้อนในแหล่งน้ำ ดิน ฟีซ สัตว์ปีกทุกชนิดสามารถได้รับเชื้อผ่านทางเดินหายใจ ทางปาก ทางเยื่อเมือกต่างๆ หรือทางบาดแผล เชื้อมักปนเปื้อนมากับน้ำ อาหาร